

HEATHER GRAHAM

Autorė, pelniusi
*Romance Writers
of America*
asociacijos
Noros Roberts
vardo apdovanojimą
už viso gyvenimo
kūrybą

ROMANTIKĖS
KOLEKCIJA

Sala

svajonių knygos
Knygute.lt

Autorės, pelniusios
*Romance Writers
of America*
asociacijos

Noros Roberts
vardo apdovanojimą
už viso gyvenimo
kūrybą

ROMANTIKĖS
KOLEKCIJA

Romance Writers of America asociacija buvo įkurta 1981 metais. Jos misija – propaguoti aktyvią jausmų romanų rašytojų veiklą. Asociacija vienija daugiau kaip 10000 žmonių, kuriems artimas jausmų romano žanras.

Asociacija turi keletą prestižinių apdovanojimų. Vienas svarbiausių – Noros Roberts vardo apdovanojimas už viso gyvenimo kūrybą.

**Heather
Graham**

SALA

Romanas

Versta iš: Heather Graham, *The Island*
Mira Books, an imprint of Harlequin Books, 2006
© Heather Graham Pozzessere, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Elzė Tilindytė, vertimas iš anglų kalbos, 2011
© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2011
© Somatuscani, Dreamstime.com, viršelio nuotraukos
© „Svajonių knygos“, 2011
ISBN 978-609-03-0608-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Skiriu Rhondai Saperstein su didžiule meile ir dėkingumu. Taip pat Koralų rifo jachtų klubui ir jo nariams. Labai ačiū jiems, ypač Fredui ir Marianai Davantams, Teresai ir Stu Davantams, dr. Michaeliui ir Kelly Johnsonams, Jockui ir Lindai Finkams. Be to, komandorui ir jo žmonai - Ericui ir Elise Thyree'ams.

Prologas

- Tu vėl susiruošei juos valgydinti?

Išgirdusi vyro balsą, Molė Monoko pakėlė akis. Jachtos virtuvėje ji dėjo į pintinę įvairius gardumynus. Tedas bambėjo lindėdamas vairinėje. Matyt, ką tik pastebėjo, kaip rūpestingai žmona krauna maistą.

Vyras atrodė suirzęs ir piktas.

Suprato, ką ji ketina daryti.

Išties negalima kaltinti jo dėl tokių jausmų. Tedas sunkiai dirbo visą gyvenimą, dėjo centą prie cento ir iš santaupų mėgaujasi kasdienybė nuo tada, kai išėjo į pensiją. Juodu kilę iš kubiečių šeimų, persikėlusius į Floridą gerokai anksčiau, nei iš šios mažos salos plūstelėjo pabėgėliai. Mergautinė Molės pavardė – Rodrigues, vardas liko tas pats. O štai Tedas iš pradžią vadinosi Teodoru. Tėvai, patikėję amerikietiška svajone, atsivežė juos į Valstijas ir išmokė sąžiningai dirbti. Tai leido jiems įgyvendinti savo svajonę.

Tedas pradėjo mušti būgnus Majamio naktiniuose klubuose, bet ne taip sėkmingai, kaip

Desis Arnazas¹, kuris pelnė nepalyginti didesnę populiarumą.

Taip pat dirbo padavėjo padėjėju ir nurinkdavo stalus, vėliau – padavėju, administratoriumi ir šokėju. Grodamas pajuto aistrą salsai. Taigi ir toliau mušė būgnus, kraustė nešvarius indus, plušo kaip padavėjas ir pilstė gėrimus prie baro. Kol užsidirbo pinigų ir nusipirko pirmąją šokių studiją, skirtą išimtinai salsos menui. Galiausiai įsigijo keletą šokių studijų, o paskui jas labai pelningai pardavė.

Darbas. Tedas žinojo, kaip gerai jį atlikti. Tad nepakentė tų, kurie nenorėjo ar negalėjo patys užsidirbti pragyvenimui.

Ji tai suprato.

Tačiau turėjo savo sumetimų rūpintis tais, kurie gal ir nenusipelnė pagalbos, bet galėtų pakeisti gyvenimą, jeigu sulauktų nedidelės paramos.

Dabar Tedas, pasiturintis pensininkas, susigalvoja įvairios veiklos, pavyzdžiui, domisi jachtos hidrolokaciniais ir kitokiais prietaisais. Jeigu nebūtų taip įkniubęs į kompiuterį, būtų

¹ Kubiečių kilmės amerikiečių muzikantas, aktorius ir televizijos prodiuseris.

anksčiau pastebėjęs, ką ji veikia.

Molė nusišypsojo. Net ir įtūžęs, o dabar labai pyko, jis tebebuvo patrauklus kaip jaunuolis, kurį įsimylėjo prieš daugiau nei keturiasdešimt metų. Aukštas, bet ne pernelyg, vis dar vertas dėmesio. Krūtinės plaukai jau pražilę, kaip ir praretėjusios sruogos viršugalvyje, bet jai nė motais. Dabar, po tiek santuokos metų, pakilimų ir nuopolių, myli jį ne mažiau. Tai kas, kad jis nusprendė pavadinti jachtą „Pensininke“, nors ji buvo sugalvojusi bent tuziną gražesnių vardų.

Dabartinis nepasitenkinimas ja – ne naujiena. Jai patinka, kad jis nuolat krapštosi prie kokios nors naujos technikos, o jis slapta žavisi, kaip ji rūpinasi kitų gerove.

– Tedai, ką dar padaryti? – ramiai paklausė ji.

– Numalšinti motinystės instinktą, – atkirto jis vartydamas akis. – Greičiausiai gali būti kalbama apie nusikaltėlius. Po velnių, neabejotinai kalbama apie nusikaltėlius.

– Arba apie susimušusius jaunuolius, kuriems reikia ištiesti pagalbos ranką, – tvirtai atrėmė ji.

Molė visą gyvenimą rūpinosi kitais. Su Tedo, mylimojo nuo mokyklos laikų, palaiminimu

darbavosi greta jo daugybėje klubų. Kadangi neturėjo vaikų, kuriems būtų galėjusi skirti savo meilę, kaip įmanydama stengėsi padėti bažnyčiai, benamiams, turėjo kilnių tikslų ir dalyvavo labdaros fondų veikloje. Net plušo nemokamose vargšų valgyklose. Kai Tedas pradėjo gerai uždirbti, ji galėjo sau tai leisti.

Ji ir dabar jaučiasi laiminga. Žinoma, šešiasdešimt penkerių – nebe jauniklė. Bet yra geros sveikatos, puikiai sudėta ir mėgaujasi gyvenimu. Tad didžiausias Tedo nuopelnas – tas, kad žmonės tvirtina, kokia ji patraukli moteris.

– Čia maistas, Tedai. Tik truputis maisto, – patikino ji. – Kad jau išsirengėme į iškylą, turime pasirūpinti valgiu.

Jis atsiduso, veide šmėstelėjo vos pastebima šypsena. Prisiartinęs ją apkabino.

– Kodėl man nusišypsojo tokia laimė? – paklausė.

– Per klaidą? – pajuokavo ji šypsodamasi.

Jis pliaukštelėjo jai per sėdynę. Ji sukikeno. Smagu flirtuoti. Dabar juodu vyresnio amžiaus, tad paplekšnojimas nenuves į jaukią kapitono kajutę. Užmirškime viagra. Jo nesveika širdis, taigi ji neleis jam išgerti tabletės. Per tiek metų jiems pavyko išsaugoti neįtikėtiną švelnumą

ir artumą, todėl nieko nereikia skubinti.

Būdamą jo glėbyje ji stebėjosi, kokį puikų gyvenimą juodu nugyveno drauge, kaip šaunu, kad vis dar turi vienas kitą ir... „Pensininę“! Gali keliauti, kur panorėję, įgyvendinti savo svajones, žvalgyti vietas, į kurias atveda įgeidis, ir tuo mėgautis.

- Gerai, moterie, judinkimės. Taigi eik ir būk dosnioji ponía. O tada vyniosime meškeres, - griežtai pareiškė jis.

- Klausau.

Molė pasuko prie kopėčių, vedančių į denį. Rankoje laikė pintinę su gardumynais. Tyliai niūniuodama užkopė į viršų.

Iš pradžių sutrikusi pažvelgė. Tarytum nusišypojo.

Niūniuojama melodija staiga nutilo ir išsi-skaidė.

Burna prasivėrė.

Bet neišleido nė garso.

Tedas išgirdo ar tarėsi girdėjęs silpną garsą denyje.

- Mole?

Jokio atsakymo.

- Mole? - šiuokart pašaukė truputį garsiau.

Pajuto, kaip sudunksėjo širdis. Galbūt Molė nukrito užkliuvusi už jachtos gelbėjimosi valtį? Gal susižeidė? Galbūt dar blogiau? Juk jie - jau ne jaunuoliai. O ką, jeigu ją ištiko priepuolis? Ir ji įkrito (galbūt praradusi sąmonę) į vandenį?

Jis pašoko instinktyviai pajutęs pavojų.

Užbėgo laiptais į denį.

Ir sustingo.

Dingtelėjo dvi mintys.

Koks jis prakeiktas kvailys!

O tada...

Mole, ak, Mole, Mole...

- Laikas pasikalbėti, Tedai, - pasigirdo piktas balsas.

- Negaliu pasakyti to, ką tu nori sužinoti, - paprieštaravo jis su ašaromis akyse.

- Manau, gali.

- Negaliu! Prisiekiu Dievu, pasakyčiau, jeigu galėčiau.

- Pradėk mąstyti, Tedai. Patikėk, tu pasakysi man, ką išsiaiškinau.

1

Tai kaukolė. Betė Anderson suprato per porą sekundžių. Kai tik nubraukė purvo gurvuolius, žolę ir nukritusius palmių lapus.

- Nagi? - reikliai pasidomėjo Amberė.

- Kas čia? - paklausė Amberei už nugaros stovinti Kimberlė, baimingai žiūrėdama draugei per petį.

Betė metė žvilgsnį į keturiolikmetę dukterėčią ir geriausią jos draugę. Prieš keletą akimirų mergaitės kaip visada tarškėjo tūkstančio žodžių per minutę greičiu. Abi sutarė, kad jų bičiulė Temė - kalė ir nedovanotinai bjauriai elgiasi su geriausia savo drauge Obre. Todėl Obrė siekia Amberės ir Kimberlės draugystės kaskart, kai tik Temė ją apkalba. Jiedvi patikino Betę, kad pačios neapkalbinėja ir viską galėtų išrėžti Temei į akis.

Betė mylėjo mergaites, jai patiko leisti laiką su jomis. Be to, siekė atstoti Amberei mamą, kurios ši neteko dar kūdikystėje. Ji įprato prie nesibaigiančių diskusijų apie geriausią muziką, geriausias naujas pramogines laidas ir geriausius filmus. Taip pat apie tai, kas nusipelno ar ne pasirodyti juose. Mat abi mergaitės lankė

dramos mokyklą.

Pastaruoju metu svarbiausia tema tapo berniukai. Apie tai išties jos galėjo kalbėtis be galo.

Bet staiga nepaliamojamas plepėjimas liovėsi.

Kimberlė susimušė kojos pirštą į neaiškų daiktą.

Amberė sustojo pažiūrėti, tada pakvietė tetą.

- Nagi? - nekantravo Kimė. - Iškrapštyk, Bete.

- Hm... Nežinau, ar verta, - atsakė Betė, prikandusi apatinę lūpą.

Kaukolė buvo nepaprasta. Nors jos gerai nesimatė per purvą ir daugybę nulūžusių šakų, nors buvo paslėpta tankioje žolėje ir smėlingoje dirvoje, Betė įžiūrėjo ne tik kaulą.

„Ant jos dar yra plaukų“, - pagalvojo ir pajuto kylant šleikštulį.

Ir net audinių liekanų.

Ji nenorėjo, kad mergaitės iš arčiau pamatytų radinį.

Betei atrodė, kad kraujas staiga sustingo gyslose. Ji nelietė kaukolės, tik kruopščiai pridengė palmės lapu, kad pažintų šią vietą, kai grįš. Neketino nieko judinti, kol yra mergaitės.

Tada nusipurtė rankas ir skubiai atsistojo nu-

sprendusi, kad reikia grįžti pas brolių. Jis įrengė stovyklavietę. Teks siųsti radiogramą policijai, nes nepanašu, kad čia veiktų mobilieji telefonai.

Per nugarą perbėgo šiurpas, kai iš atminties miglotai išniro prieš kurį laiką girdėtas pranešimas: „Patyrę buriuotojai Molė ir Tedas Monokai, regis, skradžiai žemę prasmego.“

Paskutinė vieta, kur juos matė, – Kalajopės rifas. Dabar jos kaip tik čia.

– Eime pas Beną, – pasiūlė ji, stengdamasi neparodyti susirūpinimo.

– Juk čia kaukolė, ar ne? – nerimo Amberė.

Ji buvo daili mergaitė. Aukšta, liekna, milžiniškomis šviesiai rudomis akimis, ilgais tamsiais plaukais. Vilkėdama maudymosi kostiumėlį – dviejų dalių gundomą bikinį – būtų galėjusi pelnyti jai gerokai per senų (bent jau Beno nuomone) vaikinų dėmesį. Kimberlė – Amberės priešingybė: smulktė blondinė skaisčiai mėlynomis akimis. Irgi gražutė kaip paveikslėlis.

Kartais tai, kad yra atsakinga už dvi patrauklias ir įspūdžių imlias būtybes, baugino Betę. Ji suprato turinti polinkį perdėtai nerimauti, bet vien mintis, jog mergaitėms gali nutikti kas nors bloga, atrodė.....